

godt bidrag til at hjælpe dem i den henseende er at få undersøgelsen meget hurtigt i gang, få sat skik på tingene og så i lyset af de resultater, vi får af undersøgelsen, kigge på, hvad vi kan gøre for at gøre den skade god, som sandsynligvis er sket i den proces, der er sket.

Kirsten Jacobsen (FP):

Fremskridtspartiet har helt fra starten – jeg tænker tilbage til januar – givet udtryk for, at noget af det vigtigste for os var at få det her undersøgt og få det grundigt undersøgt, få det gjort på en måde, som færingerne kunne være tilfredse med.

Som jeg har sagt i et par korte bemærkninger i dag, synes jeg, at regeringens måde at optræde på har været mindre elegant, og den har været mindre heldig. Det er i hvert fald det indtryk, man får, når man taler med færingerne. Det er jeg ked af.

Jeg håber, at vi får det løst. Jeg synes, at når det færøske Lagting enstemmigt har vedtaget at bede den danske regering om at iværksætte en dommerundersøgelse af alle forholdene, som førte til aktieombytningen, så var det selvfølgelig, fordi færingerne ville have mulighed for at finde ud af, om de var blevet snydt, hvem der eventuelt havde snydt dem, og hvilken rolle danske regeringer og det færøske landsstyre har spillet i denne uldne sag.

Kendsgerningen er jo, at Færøerne ikke alene kommer til at betale den gæld, som de selv ved deres uansvarlige pengeforbrug er skyld i, men nu også kommer til at betale 1–1,5 mia. kr. for, at Den Danske Bank har kunnet slippe billigt ud af sin færøske datterbank.

Den ekstraregning, der på denne måde er tørret af på færingerne, svarer til – overført til danske forhold – en ekstra udlandsgæld på op imod 100 mia. kr. Dette er intet mindre end uanstændigt.

Man kan spørge sig selv, hvordan det kunne gå til. Jo, statsminister Poul Schlüter sov i 10 år, og da han endelig vågnede op og så det økonomiske morads, færingerne havde bragt sig selv i, så har man sikkert truffet en beslutning om, at nu skulle færingerne altså trynes. Og det er sket ved, at den smarte Danske Bank fik lov at trække rundt i menagen med nogle mindre smarte embedsmænd i den såkaldte færøgruppe. Det er forhistorien! Hverken mere eller mindre.

Der var tale om en politisk beslutning, og planen blev lagt helt tilbage i oktober 1992. Det viser de dokumenter, som det lykkedes Folke-

tinget at komme i besiddelse af, men i langt højere grad de dokumenter, som pressen i den forløbne tid har afsløret. Det er ikke småting, vi på denne måde har været vidne til og fået indblik i.

Det fremgår af aftalen imellem den danske regering og det færøske landsstyre af oktober 1992 og den efterfølgende tillægsaftale af 1. februar 1993, at ordet bank ikke er i ental, men i flertal. Der står »banker« i aftalen. Det må man jo tage som udtryk for, at man helt tilbage fra den 6. oktober 1992 har været parat til at hælde offentlige penge i begge de færøske banker, selv om alt, hvad Folketinget og færingerne fik at vide, var, at Den Danske Bank ville sørge for sin færøske datterbank, både når det gjaldt likviditet og kapital.

Det var et løfte, som Finanstilsynets direktør på et møde den 2. oktober havde meddelt færingerne at direktør Knud Sørensen fra Den Danske Bank havde afgivet.

Disse politiske planer, som formentlig kun var kendt af en lille indviet kreds, var trods alt kun planer, der ikke var ført ud i livet. Men planerne blev blåstemplet og iværksat af den nye regering under ledelse af statsminister Poul Nyrup Rasmussen, den statsminister, der kom til magten på et slogan om en ny politisk moral.

Man undres, og man spørger sig selv: Var det en fejl, der skete? Eller var det en bevidst handling?

Hvis det var en fejl, er det undskyldeligt. Der var tale om en helt ny statsminister, som havde meget andet at tænke på. Men når man siden bliver præsenteret for alle de advarsler, regeringen fik fra Nationalbanken og andre, kan man ikke undgå at få mistanke om, at det var bevidst handling. For havde regeringen kendt sin besøgelsestid, da den tiltrådte, kunne man have sikret sig, at den plan, der blev lagt tilbage i oktober 1992, var blevet til andet end en plan, som skulle tilgodese Den Danske Bank på Færøernes bekostning. Derfor bliver den nuværende regering medskyldig.

Det er angribeligt, men det er endnu mere angribeligt, at den nuværende regering ikke har bestilt andet siden end at lave cover-up i stedet for at indrømme det, hvis det var en fejl, man havde begået. Det er præcis den samme fremgangsmåde, som regeringen anvendte i sagen om Himmerlandsbanken. Regeringen foretog en handling bevidst eller ubevidst, som viste sig at være forkert. Da det blev opdaget, indrømmede man ikke fejlen, hvilket formentlig ville have